

ניתן לצפות בשיעורים נוספים באתר של
מכון מאיר בכתובת: www.meirtv.co.il

בזכות ה"זכות" ...

עיון בפרשת השבוע על פי ה"הכתב והקבלה"

7. מעייני הישועה עמ' קע"ג

מה שהשתיקה היא סייג לחכמה, אין זה רק בשביל שלא להיות נכשל בשום חטא מחטא הלשון, אלא שבפעם השתיקה, במה שמשתיקים את חושי הדיבור והרצונות וכל יתר החושים, מפנים מקום לחכמה, הרודפת ומחפשת מקום שתשרה ותחול עליו, ועל ידי זה היא מופיעה ושורה עליו. וכמו שבקבלת תורה היתה ההופעה על ישראל ע"י השתיקה של כל הרוחות: כשנתן הקב"ה את התורה, צפור לא צווח, עוף לא פרח, שור לא געה, ... כן כל הופעה של חכמה עליונה מופיעה ובאה רק על ידי השתקת כל החושים ועומדים מוכנים לקראת הופעתה. "האמנם אלם צדק תדברון" מה אמנותו של אדם בעולם הזה, לשים עצמו כאלם, יכול אף בדברי תורה, ת"ל צדק תדברון". שגם הדבור של תורה צריך שיבוא מצד כח של מעלה, אנוס על פי הדבור, להרגיש כאילו פותחים את פיו מלמעלה, ומנענעים את הלשון והשפתיים, ובזה גם הדבור הוא בבחינת שתיקה. ... גם בקריעת ים סוף היה הנס ע"י בחינה זו "ה' ילחם לכם ואתם תהרישון, וגם הקפיצה בים היתה בה הרגשה כזו שהכח העליון מקפיץ ומוליך אותם בתוך הים, וע"י זה נפתח פיהם ואמרו שירה.

וכן בעקבתא דמשיחא, נדרש להיות בבחינת שתיקה, להרגיש בכל פעולה ומלחמה מצדנו כי אך ורק כח ד' הוא אשר פועל בנו ומעורר אותנו, ובזה מתאחדים כל השמות הקדושים ומשתלבים שם הוי"ה ושם אדנו"ת בשילוב גמור, וקראים אז גדולי הדורות לעבוד על היהוד הלזה, להשיג בעצמם כל הרצונות והחושים כדי שתחול עליהם החכמה. ובזה ימשיכו את הכח הזה גם לכל העובדים על שדה הגאולה שגם הם ירגישו בכח ד' הפועל בקרבם ומצד עצמם הם רק שותקים ודוממים.

ימנעו מלמלאות רצון המצוה בשוקים וברחובות בבזוי וקלון, עד הביאום אותו לביתם בקולי קולות ולא ייראו מן המצריים, יתר ע"כ ישחטו הפסח בכנופי' ובעסק גדול משפחות משפחות בפרסום, וגם זה לא יפחדו ולא ייראו משונאיהם, והאחרון הכביד כי לא די להם בכל זה אבל גם אח"כ בעת אכלם אותו יפרסמוהו לכליון עיניהם ולדאבון נפש המצרים, בתתם מדמו על משקופי הבתים והמזוזות לעיני כל עובר וידעו המצרים כי עתה יאכלו את יראתם, הלא ינתקו מורשי לבבם להקהל ולבוא עליהם בחרבות ורמחים ולנקום בתוך בני ישראל, הנה בכל זה יעשו רצון קונם ולא יהיה מורך בלבבם, ובזה אות נפלא על שלמות התשובה והדבקם בו ית', והיותם כופרים בע"א כפירה גמורה וחלוטה, וזהו והיה הדם לכם לאות, רצונו יהיה אות לכם על טוב כוונתכם ויושר אמתת לבבכם עם אלהיכם, ובזה תעוררו רחמים עליכם שלא יהיה בכם נגף למשחית כמו שהיה הדין מחייב בעבור הדמותכם למצרים בעבודת הטלה; וראיתי במכילתא דאמר ר' יצחק שהדם לא היה בפנים אלא בחוץ כדי שיראו המצרים ויתכרכמו בני מעיהם, ע"כ. וזה ממש כדברינו. וקרוב לומר כי ענין וראיתי כאן כמו ירא פרעה איש נבון, וטעמו בחרתי להיות הדם לכם לאות, שבזכות שתקיימו מצותי בזה אחוס עליכם: ופסחתי עליכם. ... כתרגומו ואיחוס ...

4. חזקוני שמות י"ב, ח' ט'

(ח) צלי אש – שיהא ריחו הולך ונודף בחוטמן של מצרים וידעו שאתם אוכלים את יראתם. ...
(ט) ראשו על כרעיו ועל קרבו – ... כלומר אפילו בשעת צליה כולו שלם שיהיה ניכר שהוא יראתם.

5. הכתב והקבלה שמות י"ב, י"א

בחפזון. להורות על הבטחון הלבתי מסופק באל ית', בהיותם מכינים עצמם לדרך בעודם בבית הכלא (רע"ט):

6. שמות רבה כ"א, י'

ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה אם בים למה ביבשה ואם ביבשה למה בתוך הים אלא מכאן אתה למד שלא נקרע להם הים עד שבאו לתוכו עד חוטמן ואחר כך נעשה להם יבשה.

1. הגדה של פסח

ועברתי בארץ מצרים כלילת הזה, אני ולא מלאך. והפיתתי כל בכור בארץ מצרים אני ולא שרף. ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני ולא השליח. אני יהוה, אני הוא ולא אחר:

2. שלמות י"ב, ז' ד'

(ג) דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשר לחדש הזה ויקחו להם איש איש ללחם ללחם ללחם ללחם ללחם (ד) ואם ימלט הבית מהיות משה ויקחו הוא וישכנו הקרב אל ביתו במכסת נפשתי איש לפי אכלו תכסו על השנה: ... (ו) ויקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אותו בהם: ... (ט) אל תאכלו ממנו זא ובשיל מבשיל במים כי אם עלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו: ... (יא) וקכה תאכלו אותו מתניכם וזגרים געליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אותו בחפזון פסוזה הוא ליהוה: (יב) ועברתי בארץ מצרים כלילת הזה והפיתתי כל בכור בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה: (יג) והיה הדם לכם לאות על הבתים אשר אתם שם וראיתי את הדם ופסוזהו עליכם ולא יהיה בכם נגף למשוחות בהכתי בארץ מצרים:

3. הכתב והקבלה שמות י"ב, י"ג

הדם לכם לאות. הקושי מפורסם מה ענין האות הזה ומה צורך יש בו, הממנו ית' יפלא להציל בתי בני ישראל בלי שום אות וסימן, ויראה כמ"ש הרע"פ כי באמת היו בישראל דברים מונעים הגאולה, כמ"ש רבותינו שהיו עובדי אלילים כמצרים, והיה רצונו ית' לטהרם ולנקותם, וצוה עליהם קרבן פסח, ובזה יורו הוראה גמורה כי שבו מדרכם הרעה בשחיתת האלוה עצמו אשר היו עובדים אותו; והנה אות האהבה השלמה והסימן הגמור הוא לבלי יכנס בלב האוהב שום פחד ודאגה מאיזה סכנה למלאות רצון הנאהב, אבל ישים נפשו בכפו ויסתכן לבלי המנע מעשות רצונו, לכן צוה הוא ית' שיעשו ג' פעולות בזבחות האלוה של המצרים לעיניהם בפרסום גדול, ולא ישייתו לב על הסכנה העצומה פן יחרה אף מצרים עליהם בראותם עלבון יראתם ויקומו עליהם להשמידם, כמאמר משה הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלוננו, עם כ"ז לא